

Српска Православна Црква својој духовној деци о Васкрсу 2017. године

ИРИНЕЈ

по милости Божјој

Православни Архиепископ пећки, Митрополит београдско-карловачки и Патријарх српски, са свим Архијерејима Српске Православне Цркве – свештенству, монаштву и свим синовима и кћерима наше свете Цркве: благодат, милост и мир од Бога Оца, и Господа нашега Исуса Христа, и Духа Светога, уз радосни васкршњи поздрав:

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Христос васкрсе из мртвих,
смрћу смрт поразивши
и онима који су у гробовима
живот даровавши
(*тронар Пасхе*).

Драга браћо и сестре,

Васкрс је највећи хришћански празник, празник вере, живота и сваког благослова Божјег. Сва наша вера је у Васкрсу и Васкрс у вери. Отуда свети апостол Павле, учитељ народа, кога слободно можемо назвати и највећим проповедником Васкрсења, Христовог и нашег, јасно каже: “Ако Христос не устаде, узалуд вера ваша”, а одмах потом додаје: “Али је Христос устао из мртвих, те постаде Првенац оних који су умрли” (I Кор. 15, 17-20). Вера у Васкрсење Христово суштина је апостолске проповеди и учења, темељ Цркве, њеног богослужења и богословља.

У Светом Писму, како Старог тако и Новог Завета, Васкрсење је централна тема. О њему се говори у два међусобно повезана смисла: као свеопштем васкрсењу мртвих на крају људске историје (Ис. 26, 19) и Васкрсењу Христовом, предсказаном од старозаветних пророка (Пс. 15, 10), а утврђењем кроз проповед светих апостола (Дап. 2, 23-24).

Стари Завет нам на много места, својим језиком и прасликама, говори о васкрсењу. О њему сведочи пророк Давид у својим Псалмима (Пс. 15, 9; 16, 15). Многострадални Јов вапије Богу вером у васкрсење: “Знам да је жив мој Искупитељ и да ћу опет у овом телу видети Бога” (Јов 19, 25-27). Пророк Јона је праобраз тридневног Васкрсења Христовог (Мт. 12, 40). Најпознатија визија васкрсења мртвих у Старом Завету дата је у Књизи пророка Језекиља: он, надахнут Духом Божјим, види како оживљавају сухе кости и како се свака облачи у своје људско тело (Јез. 37, 1-10). То виђење је испуњавало срца свих верујућих Јудеја Старог Завета и било је неодвојиво од вере у долазак Месије и у Његово Васкрсење (Ис. 53, 10).

Нови Завет је, са друге стране, сав у тајни Крста и Васкрсења Христовог. То нам потврђују свети јеванђелисти потресним описом последњих догађаја из Христовог живота који

су се збили у Јерусалиму: Његовог извођења на суд пред Пилата, Његовог Распећа, Његове смрти на крсту, али и Његовога славнога Васкрсења (Мт. 27-28; Лк. 23-24). Прве које су се удостојиле да постану сведоци Васкрсења Христовог биле су жене мирносице (Мк. 16, 1-2), а потом свети апостоли и пуноћа ране Цркве. Њима се придружују ранохришћански мученици и сви потоњи мученици и новомученици, истински сведоци Васкрсења Христовог, као и Оци Цркве, који нам кроз свете саборе, кроз никео-цариградски Символ вере и кроз своје догматско учење оставише веру у васкрсење. Црква је сведок да је Христос са нама у векове (Мт. 28, 20). Она то посебно сведочи светом Литургијом, која се врши у спомен “смрти и Васкрсења Христовог”. У светој Литургији нам се кроз свето Причешће дарује Васкрсли Христос. Зато будимо деца Васкрсења! Живимо Васкрсењем Христовим и не дозволимо да нас, по речима светог апостола Павла, ишта одвоји од љубави Његове (Рим. 8, 35)!

Велики руски старац, свети Серафим Саровски, током читаве године је све ходочаснике у свом манастиру поздрављао речима: “Христос васкрсе, радости моја!” Да бисмо то духовно стање достигли, по речима светог владике Николаја “морамо својим животом целивати Распеће Христово, не ради обичаја већ као своје сопствено, и ране Његове као своје ране”.

Са тугом и болом у срцу морамо рећи да данашњи свет не иде путем васкрсења већ више путем смрти и безнађа. Када то кажемо, имамо на уму податак да и у Србији сваке године умире по један велики град због смртности много веће него што је рађање. Тај податак је разлог за плач и ридање, али и аларм за узбуну. Мора се нешто учинити да се тај пут смрти заустави. “Рахилја оплакује децу своју и неће се утешити, јер их нема” (Мт. 2, 18). Чедоморство је свагда и свугде, па и у нашем народу, смртни грех који вапије небу. Престанимо убијати своју сопствену децу у утроби! И она имају право на живот и на васкрсење. Питамо се где су вајни “борци за људска права” да заштите најслабије, а то су још нерођена деца у утроби својих мајки. Изиђимо, браћо и сестре, из земље греха и смрти, као старозаветни Израил из Египта, и Бог ће нас благословити сваким благословом духовним, да бисмо били Народ Бога Живога. Нека радосни плач новорођене деце надјача беспомоћне крике смрти! Нека Србија – и сав свет – поново постане велика Колевка! Вратимо се вери у живот, вратимо се Васкрсењу!

Драга браћо и сестре, света Православна Црква је наша духовна Мајка. Она брине о својој деци без обзира на то где она живе и распиње се са својим синовима и кћерима да би сви заједно достигли у Васкрсење. Радујмо се са радоснима и тугујмо са онима који тугују, носећи бремена једни других, јер ћемо тако испунити закон Христов (Гал. 6, 2)! Свети старац Софроније (Сахаров) каже да држање заповести Божјих разапиње у нама старог човека и васкрсава новог, сазданог по лику Бога, Творца и Спаситеља нашега. Свети Василије Велики такође, у истом духу, говори о преображавајућем значају поста и каже да анђели Божји записују имена оних који држе цео Велики пост јер се они тим постом одричу земаљског и пролазног да би задобили вечно и непролазно, а то је васкрсење. Држећи заповести Божје, ми изражавамо и потврђујемо своју љубав према Христу (Јн. 14, 15), али и према својим ближњима (Мт. 22, 40).

Данашњи свет је увелико прихватио другу философију, философију широког пута који води у пропаст (Мт. 7, 13). Хришћанске врлине покушавају се заменити привидним хуманизмом и лажном духовношћу Далеког Истока. Све лажне религије и парарелигије, философије и лажне философије, идеологије и модерне митологије и саме робују смрти и људска бића осуђују на смрт уколико верују да је човек “биће за смрт”, а не биће за живот вечни, поготову пак уколико подстичу људе на убиства и самоубиства, тренутна (у рату и у крвавим “мирнодопским” обрачунима) или продужена (разузданим живљењем у сваком пороку, особито робовањем дроги). Живимо у времену када се зло покушава прогласити добром, а добро злом, грех пак, по речима светог старца Пајсија Светогорца, нечим модерним и прихватљивим. Омладини се уместо примера врлине и честитости нуде идоли и антихероји, непослушност родитељима и одбацивање сваког ауторитета. Велика је одговорност Цркве, али и свих просветних

институција ове земље, јер треба помоћи омладини да пронађе пут аутентичног живота и васкрсења. Поучавајмо децу да буду слична јеванђелском младићу који је питао Господа: “Шта да радим да бих задобио живот вечни?” А тај младић је од Христа добио одговор: “Држи заповести!” Ето пута спасења, ето васкрсења!

Очински позивамо све оне који су се из неког разлога одвојили од Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве да се врате у њено окриље. Страшан је грех раскола и јереси. По светим Оцима, ни мученичка крв га не може опрати. Оппростимо једни другима ради Васкрсења и поново постанимо браћа у светој Цркви, јединој Лађи спасења!

Васкршњим поздравом поздрављамо сву нашу духовну децу у Отаџбини и расејању и молимо се да Васкрсли Господ свима дарује радост Васкрсења. Посебно поздрављамо наш народ на распетом Косову и Метохији, неодвојивом делу Србије, чије светиње су чувари не само српскога Православља него и хришћанства у Европи. Косово је било и остаће наше јер Бог није у сили него у правди и моћан је да нам врати оно што нам се на силу покушава одузети.

Нека са овим празником Васкрса васкрсне и Србија, и васцели српски род, како су говорили наши народни песници. Дај Боже да људи који воде и чувају државу буду надахнути духом Васкрсења и духом вере у победу добра над злом! Нека Васкрсли Господ, Победитељ смрти и Животодавац, дарује свако добро Своме Народу, што ће рећи свему роду хришћанском и православном, и свим људима добре воље, да би сви заједно предокусили радост будућег века, радост васкрсења и вечнога живота!

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

Ваши молитвеници пред Распетим и Васкрслим Господом,

Архиепископ пећки, Митрополит београдско-карловачки и Патријарх српски **ИРИНЕЈ**

Митрополит црногорско-приморски АМФИЛОХИЈЕ

Митрополит загребачко-љубљански ПОРФИРИЈЕ

Епископ шабачки ЛАВРЕНТИЈЕ

Епископ сремски ВАСИЛИЈЕ

Епископ бањалучки ЈЕФРЕМ

Епископ будимски ЛУКИЈАН

Епископ банатски НИКАНОР

Епископ новограчаничко-средњезападноамерички ЛОНГИН

Епископ канадски МИТРОФАН

Епископ бачки ИРИНЕЈ

Епископ британско-скандинавски ДОСИТЕЈ

Епископ зворничко-тузлански ХРИЗОСТОМ

Епископ осечкопољски и барањски ЛУКИЈАН

Епископ западноевропски ЛУКА

Епископ жички ЈУСТИН

Епископ врањски ПАХОМИЈЕ

Епископ шумадијски ЈОВАН

Епископ браничевски ИГЊАТИЈЕ

Епископ далматински ФОТИЈЕ

Епископ бихаћко-петровачки АТАНАСИЈЕ

Епископ будимљанско-никшићки ЈОАНИКИЈЕ

Епископ захумско-херцеговачки ГРИГОРИЈЕ

Епископ ваљевски МИЛУТИН
Епископ рашко-призренски ТЕОДОСИЈЕ
Епископ западноамерички МАКСИМ
Епископ горњокарловачки ГЕРАСИМ
Епископ источноамерички ИРИНЕЈ
Епископ крушевачки ДАВИД
Епископ славонски ЈОВАН
Епископ аустријско-швајцарски АНДРЕЈ
Епископ франкфуртски и све Немачке СЕРГИЈЕ
Епископ тимочки ИЛАРИОН
Епископ аустралијско-новозеландски СИЛУАН

Викарни Епископ моравички АНТОНИЈЕ
Викарни Епископ топлички АРСЕНИЈЕ
Викарни Епископ диоклијски КИРИЛО

ОХРИДСКА АРХИЕПИСКОПИЈА

Архиепископ охридски и Митрополит скопски ЈОВАН
Епископ полошко-кумановски ЈОАКИМ
Епископ брегалнички МАРКО
Викарни епископ стобијски ДАВИД

Штампа: Издавачка фондација Архиепископије београдско-карловачке, Београд, Краља Петра 5.